

да ли су швабе долазиле, прекид је ја.

— Нију.

— Да није шваба летео по ваздуху?

Старица се замисли, поћута

мало на рече: — Јесте синко,

јесте рано моја, тужна ти сам.

— Да ти причам, али прво

седи на ову греду, нећеш се

искакати, седи славе ти повиши

бака, немој стајати, и онако те

боле ноге јурећи проклетог

Швабу, а благ осмејак прелети

јој преко усана. — Ама не боле

м ноге, причай — брамим се

— Како да те не боле дете

је, рано моја, толике дане

оведосте путујући и дан и

и; за су вам ноге од гвожђа

и би се излизале а камо ли

од меса и коске. На причува

ноге синко мој треба вам опет

швабу јурити.

Ама дела причај бако! И док

је седох на пань не ће

заштити.

— Год не седох на пань не ће

заштити.

— Али, како бих тако

заштити.

— Па то се по себи разуме, иначе ћу у бракунти масу глупости, масу судара и препона, што се моме батијама ћеме неће допадати и чиме се он неће осебито олушељавати.

— Где, где! — рече Павле

Перић, и гушћи се од

смеха стаде се обратити на

штикли високој читавих

пет сантиметара!

— А тада, тада тешо

смо господину Јувеглији!

— Да случајно чак не

знаш и његово име? — У

пита је Павле Перић још

увек смејући се!

— О, да, ћила сам и те

ретке среће, да дознам и

ту зверку. Зове се: госпо-

дин Јован Жикић, секретар

је министарства иностраних

дела, има плату 5000 динара,

без додатка, од добрје

је породице, има две сестре

обе још девојке, иако су

прешле тридесету, пише пе-

сме, свира у клавир, воли

позориште, иде у биоскоп,

проводи време код „Опера“,

важи као добар познава-

лац пралика у Бугарској, и

одличан познавалац доњих

позиција свих шантеза, ко-

је дођу у Београд.

Као што видиш партија

је сјајна, брјанта.

И Лела Перићева, опру-

жи се по крвјету. Ноге је

метнула на страну од кр-

вета, тако да су јој се ноге

виделе све до колена. За-

па је цигарету и пуш-

тајни густе колутове дима

гледала је свога брата.

Павле Перић је хуто.

Јован, Жикић, или Јовицу,

како су га обично звали,

ије баш особито марљо.

Лела Перићева је то знала,

и пажљivo је посматрала

свога брата.

— Мени изгледа да та

г. Јовица наје баш тако

најсимпатичнија. Ти си н-

ако хадан према њему.

Смел: бих се опклади, а

и овде по среди некаја

женска!

— ПОТРЕБНА је ДЕВОЈКА ЗА САВ

КУЋЕВИН ПОСАО, ЈАВИТИ СЕ

УРЕДНИШТВУ „СТРАЖЕ“

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—